

Ďábel v kostele

Ke klenbě chrámu se nesla zbožná slova věřících. Před oltářem klečel kněz a modlil se. Ruce pokorně sepjaté, pohled upřený na kříž na oltáři. Otevřenými kostelními dveřmi občas dovnitř zavál studený podzimní vítr. Nízko nad zemí se vznášelo zažloutlé listí a plíživě se přibližovalo ke knězi.

Náhle se venku setmělo. Kostelní věž se ztrácela v těžkých mracích. Dešťové kapky bičovaly město. V dálce zahřmělo. Úpěnlivé modlitby stoupaly ke klenbě zdobené freskami.

Vítr opět zavyl. Zlověstně. Jako duše kvílící v očištění. Oči plné strachu upoutal jen krucifix nad hlavou kněze. Všichni měli ještě v živé paměti, jak v takovém počasí shořel kostel na hradě. Na hradě, kterému vládl bohabojný pán! Něco takového se přece snadno mohlo stát i tady – v podhradí. Hřešil tu kde kdo a každý mohl vyjmenovat hříchy všech svých sousedů.

Za vitrážovými okny mrkl blesk a spolu s ním se ozval hrom. Bouřka řádila přímo nad kostelem. Dav věřících s pokorně skloněnou hlavou prosil Boha za odpuštění. Vítr vehnal do chrámu dešťové kapky. Listí vířilo vzduchem. Jen kněz klidně pokračoval v bohoslužbě.

Zvenčí se ozvalo nelidské zavytí, při kterém tuhla krev v žilách. Hlasy věřících, jako by tou hrůzou ještě zesílily. Kněz byl ke svým ovečkám obrácený zády. Neměl žádnou šanci uklidnit je svým laskavým úsměvem.

Ženy v zadních lavicích se otočily. Před chrámem hořelo! Jak je něco takového možné? Plameny se před jejich očima začaly formovat do podivných tvarů. To už určitě musí být ďáblovo dílo. Copak je něco takového možné samo od sebe?!

Ve dveřích kostela stál ohromný černý pes. Oči mu plály jasným plamenem. Z řad věřících se ozvalo několik zděše-

ných výkřiků. Teď nebylo nemožné udržet v příbytku Božím zbožný klid. Každý hledal ochranu u svého patrona, prosil, aby se za něj přimluvil u Boha.

Obluda zavyla a dlouhými skoky se rozeběhla chrámovou lodí. Šířila kolem sebe panický strach. Vrčela a vztekle cenila zuby na věřící v lavicích. Víc si jich však nevšímal. Od svého pána měla jiný úkol – jejím cílem byl muž v ornátu, klečící před oltářem.

Několik dětí se strachy rozběčelo. Ve vesnici se dlouho vyprávěl příběh a Smrtonošovi, psu, který kolem sebe šíří strach a zkázu a je předzvěstí něčeho mnohem horšího. Říkalo se, že se už několikrát objevil. Jednou přišli nepřátelští vojáci a podruhé byl zavražděn urozený pán, kterému vesnice patřila. Nikdy dřív se však nestalo, že by někoho napadl přímo na posvěcené půdě. To by mohlo znamenat ještě mnohem horší událost.

Kněz se neotočil ani v okamžiku, kdy utichly zbožné modlitby a nahradil je srdceryvný nářek. Myslí byl plně oddán Bohu, jako by snad zapomněl, že slouží mši.

Před očima všech přítomných se mu těžké tlapy zvířete opřely o ramena. Povalilo ho na břicho a zvedající se na zadní, triumfálním zavytím oznamovalo svoje vítězství. Po celou tu dobu ale z kněze nespustilo oči. Hlídalo každý jeho pohyb, přestože se zdálo, že je ochromený hrůzou.

Sklonilo hlavu a vycenilo ostré špičáky. Nepatrně se kolem sebe rozhlédlo, jestli snad neuvidí někoho, kdo by se mu v jeho řádění pokusil zbránit. Nikdo se ani nepohnul. Všichni jen bezmocně přihlíželi, jak děsivé divadlo dopadne. Ani kněz ze sebe nevydal hlásku. Nehybně ležel na studených dlaždicích a oči plné strachu upíral kamsi na fresky u klenby chámu.

Pes do něho několikrát rýpl čumákem. Chtěl snad zjistit, jaké nebezpečí mu hrozí od prostého sluhy božího? Skoro se mu zdálo, jako by cítil, jak ho olizují pekelné plameny, šlehající zvířeti z očí.

Zavrčelo mu těsně u ucha. Tiše a výhružně. Od tlamy mu odlétlo několik kapek slin odporně páchnoucích sírou.

Kněz se rozkašlal. Dusil se. V duchu se modlil, aby k němu byl Bůh milosrdný a dopřál mu alespoň rychlou smrt. Snad ještě nikdy v životě se nemodlil upřímněji. Někdy dokonce kacířsky pochyboval o existenci Boha, ale teď mu bezmezně důvěřoval. Kdo jiný, než On by ho mohl zachránit ze spárů té pekelné bestie?

Pes znovu odhalil tesáky a slonil se mu ke krku. Kněze ovanul děsný pekelný puch. Neodvážil se ani pohnout. Bylo to příliš nebezpečné. Nebo by se měl pokusit nějak mu uniknout?

Ohnivé oči se skrz něj provrtávaly, jak si ho zvíře lačně prohlíželo. Poslední vteřiny života zběsile utíkaly a nebylo možné je nějak zastavit. Pes se mu prudkým pohybem zakousl do krku a trhl. Kněz byl na místě mrtev.

Několik věřících se pokusilo nestvůru odehnat. Ale ta, jako by věděla, co ji čeká, se kolem nich protáhla dřív, než se k ní dostali blíž a zmizela v bouři.

Ministranti si kněze zběžně prohlédli. Ještě se nestalo, aby dáblův služebník rádil přímo v kostele. Takovým místům se všichni zplozenci pekla vyhýbali. Jenomže tenhle byl jiný, mnohem agresivnější a silnější.

Několik mužů se se svými ženami a dcerami vydalo k domovům. Kostel by znesvěcen. V takovém případě je už nechránil před pekelnými mocnostmi. To už se rovnou mohli pomodlit doma. I když by to někteří mohli brát jako rouhání se Bohu.

Dveře do ložnice hradního pána se po krátkém zatřepání otevřely. Zatím se rozhodl dělat, že spí. Nechtěl být rušen... Usmyslel si, že vstane jenom v okamžiku, kdy bude jeho přítomnost nezbytně nutná.

„Pane...“ od dveří se ozval pokorný hlas. No ovšem, veli-

tel jeho vojska, to si mohl myslet! Kdo jiný by si ho dovolil vzbudit, než on? Ne, zatím se mu neozve. Ještě chvíli... Trochu si ho vyzkouší. Jestli to není až tak důležité, hned zase odejde.

„Pane?“ Velitel pokročil dopředu. Hradní pán cosi nesouhlasně zabručel a pomalu otevřel oči. Tohle bylo vážnější, než se původně domníval. „Co se stalo?“ zeptal se a důkladně zívł. Ani služebnictvo ještě nebylo vzhůru.

Voják spokojeně přikývl. Už měl strach, jestli je jeho pán naživu. Zbožně se pokřížoval. „na paství řádí ďábel...“ oznámil truchlivě. Velmož se jízlivě ušklíbl. „A kde ses to dozvěděl? To za mnou zase běžíš s nějakou povídačkou z šenku?!“ zeptal se přísně. Možná to trochu přehnal. Věděl, že jeho vojáci se bojí všeho nevysvětlitelného. A tohle byl jediný způsob dokázat jim, že takovým řečem je zbytečné věřit.

Velitel na chvíli překvapeně zmlkl. „Ne... to je pravda, pane...“ Velmož mu dal pohybem ruky najevo, aby pokračoval. „Pekelná nestvůra zabila kněze. Jsou na to dokonce svědci!“ vykřikl dřív, než byl varován, že lhát se nevyplácí.

V místnosti zavládlo zlověstné ticho. Voják si netroufl promluvit dřív, než jeho pán, který teď přemýšlel. Vzpomínal, co se před několika lety stalo tady, přímo na hradě. Během mše zachvátily kostel plameny. Tenkrát ho zapálil blesk. Ať si poddaní a čeleď říkali cokoli, on byl u toho. Jenomže zkazku o ďáblovi jim jenom těžko vyvrátí. A že pak přišla cizí vojska? Vždyť byl ve válce s okolní šlechtou!

Přikývl. Ne, tohle bylo něco jiného. Tehdy byla bouřka, ale teď? Foukal nepřijemný vítr, to bylo všechno. „Přiveď rychtáře, chci se o tom dozvědět co nejvíc.“ Velitel se zdvořile uklonil a zavřel za sebou dveře.

Vesnicí se zatím šířily podivné zvěsti. Šenk byl plný svědků, kteří měli zaručeně pravdu. Každý z nich však pekel-

nou stvůru popisoval jinak a čím bylo později, tím hrůznějších rozměrů nabývala.

„Zabil ho ohnivý pes velký jako stodola.“ „Ale ne, ten byl jako věž na našem hradě.“ „Kdepak věž! Nejdřív byl docela malý, ale jak se blížil ke knězi, tak se zvětšoval.“

Snad jedině šenkýř měl z události radost. Jeho hospoda pomalu upadala, ale teď věděl, že si sousedé nakoupí a on alespoň bude mít na živobytí. Dokonce pozval několik příbuzných, aby mu pomohli kuchyni.

Vsí se šířil strach. Nikdo nevěděl, co se děje a může přijít. Vesnice podle královských vyhlášek nesměly mít hradby a kdyby přitáhlo nepřátelské vojsko, těžko by se ubránili. Nikdo z nich rozhodně nevěřil, že by jim pomohla hradní posádka.

Dveře do šenku se otevřely a vešel voják. Přísně se rozhlédl kolem sebe, a zamířil rovnou ke stolu, u kterého seděl rychtář. Bez jakéhokoli pozdravu, nebo gesta úcty na něj vybafl: „Chce s tebou mluvit náš pán.“

Rychtář přikývl. Něco takového ho napadlo už v kostele, když viděl, co se děje. Bylo mu jasné, že dřív nebo později se to urozený pán dozví a nechá si ho zavolat. Jenomže netušil, že to bude tak brzy. Nebyl zrovna v nejlepší formě, s každým sousedem si musel promluvit a vypít nějaký ten džbáněk. To už patřilo k rychtářskému řemeslu. Musel vědět, co si ostatní myslí, aby pak na hradě nikoho nepoškodil.

Jen co vojáka uviděl, bylo mu jasné, že je zle. Rychle vstal a přikývl. Přes ramena si přehodil plášť a následoval posla z šenku. Netušil, co by po něm vrchnost chtěla vědět. Opakoval si, co se od koho dozvěděl.

Poklekl, pokorně sklonil hlavu a čekal, až ho urozený pán vyzve, aby promluvil „Co si o tom myslíš, rychtáři?“ zeptal se, jako by byli dávní přátelé. Bez rozmyslu odpověděl: „Všechno je to jenom hospodský výmysl.“ Velmož se zamračil. „Já ale slyšel o psu velkém jako stodola!“

napomenul ho přísně.

„Byl mnohem menší, ale dost velký na to, aby si troufl na člověka.“

Hradní pán přikývl. „Proč se potom kněz nebránil?“

„Ten pes byl ohnivý, pane!“ vysvětloval rychtář se strachem v očích. „Ohnivý? Copak něco takového existuje?!“ vyštěkl a rychtář se přikrčil. „Byl jsem u toho, pane.“ „A jak byl podle tebe velký?“ zeptal se ho znovu. „Asi střední...“ „Předtím jsi říkal, že malý...“ „Střední, spíš malý.“ „Proč se tedy mluví o psu velkém jako stodola?!“ vyjel na něj netrpělivě.

Rychtář se nadechl k odpovědi. Co na tohle říct? Nevěděl. On sám pro kněze nic neudělal, byl strachy bez sebe. Dokonce se raději schoval za kancionál, aby se nemusel dívat na tu hrůzu. Všechno věděl jenom z vyprávění sousedů v šenku.

„Nejdřív byl velký jako každý jiný pes, ale jak se blížil k oltáři, byl čím dál větší.“ Velmož chápavě pokýval hlavou a milostivě ho propustil. No ovšem, to si mohl myslet. Kdo ví, co jeho poddaní viděli?!

V zimě přišel hladomor, po něm válka a nakonec morová epidemie. Lidé se báli třeba jenom promluvit, aby nepřivolali něco mnohem horšího. Všichni si však dobře pamautovali, co se stalo v kostele, přímo před oltářem...

Osada byla opuštěna koncem 15. stol, kdy byl přímo při mši zabit kněz a následovalo několik katastrof. Za všechno prý může zjevení Smrtonoše, psa, který je předzvěstí tragických událostí. Stálo na turistické tabuli nedaleko základů šenku.

Mladý pár se kolem sebe rozhlížel a fotil si všechno, co ho zaujalo. Z křoví se ozvalo zavytí a v dálce jako by přelétly jiskřičky složené do tvaru psa...